

Urve Tauts
Katharina ja
Tiit Kuusik Pet-
rucciona.
H. Saarne foto

«Estonia» repertuaar on sageli ol-
nud ajakirjanduse ja teatrisõprade
omavaheliste kõneluste teemaks. On
tuntud tõsist muret meie akadeemilise
muusikateatri mängukava saatuse üle.
«Quo vadis, «Estonia?» — see küsimus
on olnud ja on paljudel südamel.

Südamel on see ka teatril. Küllap
sellepärast ongi püütud avardada ja
värskendada repertuaari, tuua lavale
kaasaegseid uudisteseid ja neid, mis
senini on jäänud kahe silma vahele.

Ka V. Sebalini ooperi «Tõrksa talt-
sutus» lavaletoomine on sündinud
soovist pääseda välja repertuaarikrüü-
sist ooperi alal. Ja peab kohe ütleva,
et see samm on astutud õigesti. «Tõrks-
sa taltsutusest» kujuneb «Estonial»
lavastus, mis täidab oma ülesannet —
vaataja lahkub saatist rahuldatuselt.

Kõige selle juures on aga muidugi
kahju, et teatri repertuaar kaasa-
egse teema osas pärast «Kaugeid
randu» ei ole rikastunud.

* * *

«Tõrksa taltsutuse» autor V. Sebalin
on suure eruditsiooniga meister, kes
pole ainult suurte kogemustega peda-
goog, vaid hea maitse ja kultuuriga
helilooja. Viimistletus, vormiseltus ja
otse klassikaline tasakaalus — need
on ta loomingu iseloomulikud jooned,
mis ilmnevad ka antud teose juures.
Sellele lisandub veel märkimisväärne
stiili- ja mõõdutunne, mis avaldub nii
sekspiirliku süžee käsitlemisel kui ka
koomilise ooperi žanri põhjalikul
tundmisel.

MARGINAALIAT 61 m. 280, 26. nov

„Tõrksa taltsutuse“ juurde

Helilooja ei ole siin nimme kasuta-
nud tihedat, sümfoniiliselt läbipõimi-
tud ja arendatud juhtmotiivistikku.
Lähtudes žanri spetsiifikast, on pea-
mine rõhk asetatud ilmekatele ja ka-
raktersetele meloodilis-rütmilistele
kujunditele, mis iseloomustavad ees-
kätt ariossete vormide kaudu üksi-
kuid tegelasi. Ja need muusikalised
kujundid, vaatamata oma lakoonilisus-
ele ja isegi episoodlikkusele, on kül-
laldased, et kõnelda sisuliselt. V. Se-
balini partituur kõlab suurepäraselt ta-
sakaalus, selles on tunda head tradit-
siooni ja parajat värskest, mis pole
muutunud sihiks omaette. Vokaalne
osa on mõnus laulda ja nauditav kuu-
lata.

* * *

P. Mägi lavastus on hästi avanud teo-
se sisu ja autorite kavatsused. Siin on
seda, mida nõuab koomiline ooper oma
lavastusliku spetsiifikaga, on hoogu ja
elevust tegevuses. Lavastuse üldraa-
mis on tunda Shakespeare'i teatri
hõngu, selle rahvalikkust. Kohati võiks
aga seda kõike olla veelgi rohkem,
veelgi tugevamalt. Nii mõnigi stseen
kipub veel minetama vajaliku säd-
levust, jääma tempolt n.-õ. tõntsiks.

Liikused kumud, et teater kavatses
ooperi (proloog välja arvatud) lavale
tuua kaasaegseid kostüümides, tahtes
sellega nagu näidata kaasaegse kapi-
talistliku maailma sisemist pehkimist.
See oluks liialt ennatlik ja võltsno-
vaatorlik katsetus, mis ennast mille-
gagi poleks suutnud põhjendada ja
oleks teosest teinud teise, sedapuhku
aga otse karvupidi kistud «Ooperi-
balli» «Estonias». On hea, et sellest

Biondelloga klappis osade jaotus liht-
salt suurepäraselt.

NSV Liidu rahvakunstnik T. Kuusik
oli täis toredat särtsu nii laulus kui
mängus. Kuigi Sebalin ei ole Rossini
ja Petruccio partii ei võimalda seda,
mida Figaro oma, oli Kuusiku Pet-
ruccio nauditav oma hea sisemise
temporikkuse, uljuse ja kavala taltsu-
tajaoskusega. Rõõmustasid väga U.
Tautsi saavutused tõrksa Katharina
kuju loomisel. Osa on suureks sam-
muks edasi noore näitleja arenguteel.
Katharina tulistes pilkudes oli nii
tõrksat vihkamist kui ka lõkkele löö-
vat armastust, ta laulus oli karmen-
likku uhkust ja paeluvat kirge. Eriti
nauditav ses mõttes oli ta etteaste
kolmanda vaatuse esimeses pildis.

Kindlasti tuleb U. Tautsist kord
Carmen. Ent andkem aega meister-
likkuse küpsemiseks. Ei maksa katse-
tada enneaegselt.

Head ja meelde jäävad olid P. Padri-
ku Bianca, A. Pärna Baptista. V. Gur-
jevi Lucentio ja E. Kärveti Hortensio.
Eriti tuleks esile tõsta just viimast,
kelle osa võimaldas pakkuda mängu-
lisi nüansse rohkem. Episoodilistes
osades esinenud O. Raukas (Grumio),
H. Otto (Curtis) ja E. Eesmaa (Bion-
dello) aitasid oma lühirollides tõhusalt
kaasa nii oma peremeestele kui ka la-
vastuse üldpildi loovusele.

Koor ja orkester kõlasid hästi Pai-
guti tundus ainult, et orkester K.
Raudsepa juhatusel ei omanud väär-
likku eksaktsust just puhtorkestraal-
setes numbrites (avamäng). Oli eba-
täpsusi (keelpillid) ja puudus nõtkus,
mis on omane koomilise ooperi tuju-
rikkale orkestrile. Ansambelis oli or-
kester hoopis parem.

* * *

Üldkokkuvõttes: tore ja tujuküllane
etendus, täis maja ja soe osavõtt.
Jääb loota, et «Estonia» ka järgmised
sammud astub selles suunas ja sama
eduga.

H. Kõrvits

Teatrite oli see teos toredaks leiaks,
nagu «Estonia» jaoks kirjutatud. Ala-
tes Petrucciost ja lõpetades Curtise ja